

Arrest

nr. 136 376 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 september 2014 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de heer die verklaart te heten:
naam: [...]"*

voornaam: [S.]
[...]
nationaliteit: Kosovo

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01/09/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Na verschillende procedures om een verblijf te bemachtigen heeft betrokkene tot 21/08/2014 de tijd gekregen om het grondgebied te verlaten. Het is duidelijk dat betrokkene hieraan geen gevolg gegeven heeft.

Bovendien heeft de politie van Bilzen heden een PV opgesteld omdat betrokkene op heterdaad betrapt werd voor vereniging van misdadigers. Betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.

Omwille van deze redenen wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Hij stelt als volgt:

"Dat verzoeker werd tegengehouden bij een routinecontrole op de openbare weg.

Dat er in hoofde van de controlerende instanties een vermoeden bestond dat er een misdrijf werd gepleegd.

Dat uit het verdere onderzoek is gebleken dat er helemaal geen sprake was van enig misdrijf, wat wordt bevestigd door de onderzoeksrechter, het parket en de politiediensten.

Dat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan gekoppeld een inreisverbod van 3 jaar, met als motivering dat verzoeker de facto een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, een directe inbreuk op het algemeen rechtsprincipe van het vermoeden van onschuld, dat tevens grondwettelijk is verankerd.

Dat deze motivering dan ook ongrondwettig is."

2.1.2. In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag gedateerd op 1 september 2014 afkomstig van de Federale Politie waaruit blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal van dezelfde datum en dit omdat verzoeker werd aangetroffen in een bestelwagen die werd gezien bij verdachte handelingen en waarbij in het voertuig voorwerpen werden aangetroffen die wijzen op metaaldiefstallen. Er is sprake van betrapting op heterdaad. Verzoeker ontkende tijdens het gehoor door de politie zijn betrokkenheid bij de metaaldiefstallen ook niet.

Verzoeker betoogt thans dat hij werd tegengehouden bij een routinecontrole op de openbare weg. Dit gestelde strookt evenwel niet met voormeld administratief verslag van de politie waaruit integendeel blijkt dat er sprake was van een gerichte controle van een bestelwagen die werd opgemerkt bij verdachte handelingen. Dit algemene betoog mist dan ook geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat uit voormeld administratief verslag duidelijk blijkt dat er sprake was van een betrapping op heterdaad bij metaaldiefstallen. Verzoeker houdt thans voor dat er helemaal geen sprake was van enig misdrijf en dat dit werd bevestigd door de onderzoeksrechter, het parket en de politiediensten, doch hij beperkt zich op dit punt tot algemene beweringen en dit zonder hiervan enig concreet begin van bewijs voor te leggen.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert verweerder voorts niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld werd miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de redelijkheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

[...]

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister casu quo Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd, omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en omdat hij zich reeds lange tijd nestelde in een illegaal verblijf, maar ook omdat men hem verdacht van een misdrijf.

Hierdoor treedt er een schending op van het grondwettelijk beginsel van het vermoeden van onschuld.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn [RvS 18 december 2013, nr. 225.871].

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing op een ongrondwettige manier gemotiveerd wordt, waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker verblijft namelijk sedert 2009 op het Belgische grondgebied, en heeft hier tijdens zijn verblijf een volledig nieuw leven opgebouwd.

Verzoeker wordt omwille van zijn afkomst gediscrimineerd in Kosovo, nadat hij niet wenst deel te nemen aan de Kosovaarse oorlog.

Verzoeker is zwaar getraumatiseerd, na de oorlog van op de eerste rij te hebben meegemaakt.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is alles behalve humaan.”

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en anderzijds niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er werd hierbij vervolgens toegelicht dat verzoeker na verschillende procedures om een verblijf te bemachtigen tot 21 augustus 2014 de tijd kreeg om het grondgebied te verlaten, doch hij hieraan duidelijk geen gevolg gegeven heeft. Verder wordt gewezen op het proces verbaal van de politie betreffende betrapting op heterdaad voor vereniging van misdadigers en gesteld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Op al deze gronden besluit verweerder tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker betoogt dat de formele motiveringsplicht werd miskend, “[a]angezien in de bestreden beslissing op een ongrondwettelijke manier gemotiveerd wordt, waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar”. Uit de bespreking van het eerste middel volgt evenwel reeds dat een miskenning van het beginsel van het vermoeden van onschuld, waarop verzoeker doelt, niet blijkt. Dit betoog van verzoeker mist dan ook elke grond en kan niet worden aangenomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate dat verzoeker zich andermaal steunt op een schending van het beginsel van het vermoeden van onschuld, kan de Raad opnieuw verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waarbij werd vastgesteld dat een dergelijke schending niet blijkt.

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod oplegt indien hij vaststelt dat een vreemdeling geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek of deze een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Omwille van humanitaire redenen kan hij hiervan evenwel afzien in individuele gevallen.

Verzoeker betoogt dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder zich in casu niet heeft onthouden van het opleggen van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er zo op dat hij sedert 2009 op het Belgische grondgebied verblijft en hier een volledig nieuw leven heeft opgebouwd, hij omwille van zijn afkomst gediscrimineerd wordt in Kosovo en hij zwaar getraumatiseerd is na de Kosovaarse oorlog. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat het geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder het enkele gegeven dat verzoeker reeds sinds 2009 in België zou verblijven niet weerhield als humanitaire omstandigheid die het opleggen van een inreisverbod verhinderde. Dit gegeven kan op zich immers nog niet als een humanitaire omstandigheid worden beschouwd. Verzoeker beperkt zich verder tot een louter algemene bewering dat hij een volledig nieuw leven heeft opgebouwd in België, doch zonder op dit punt concrete elementen aan te brengen die wijzen op humanitaire omstandigheden die het opleggen van een inreisverbod in de weg zouden kunnen staan. In de mate dat verzoeker stelt omwille van zijn afkomst gediscrimineerd te worden in Kosovo en hij zwaar getraumatiseerd is na de Kosovaarse oorlog, kan ook enkel worden vastgesteld dat verzoeker in dit verband niet het minste begin van bewijs voorlegt. In dit verband kan er ook op worden gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 127 714 van 31 juli 2014 reeds oordeelde dat verzoekers asielrelaas, waarbij hij voorhield om etnische redenen te worden vervolgd nadat hij weigerde deel te nemen aan de oorlog, ongeloofwaardig is en hem op basis hiervan geen beschermingsstatus kan worden toegekend. Ook op dit punt blijkt aldus geenszins een humanitaire omstandigheid die het bestuur ertoe had kunnen brengen zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen kwam of op kennelijk onredelijke wijze besloot tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

"[...] Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM [EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228,9].

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden [EHRM 21 juli 1988, Berrehab t/ Nederland, §21; EHRM 28 november 1996, Ahmut t/ Nederland, §60].

Verzoeker leeft reeds meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied met zijn vrouw en zijn 5 minderjarige kinderen, zodat heden kan worden aangenomen dat zij hun centrum van hun belangen in België hebben gevestigd

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde.

De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven [EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43].

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren [EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67].

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe, indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap.

Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Heden verzoeker verplichten om het land te verlaten en hem te verwijderen uit de Shengenzone voor 3 jaar, op dezelfde dag dat het bevel hem werd betekend, wetende dat zijn vrouw en vijf kinderen alhier in België verblijven en dat de kinderen alhier school lopen is een brug te ver.

Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen.

Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. [EHRM 17 oktober 1986, Rees t. the United Kingdom, nr. 9532/81]

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Nederlands" [EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99] heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme.

Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

In casu is het vooreerst niet aangetoond dat de algemene belangen die de Belgische Staat nastreeft door een stringente toepassing van de vreemdelingenwet zwaarder zouden doorwegen dan de private belangen die verzoeker kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

In casu is het echter zo dat verzoeker, hoewel hij niet officieel in de registers ingeschreven staat, hij wel degelijk een vast verblijfsadres heeft.

Toch dient te worden opgemerkt dat zijn centrum van belangen momenteel in België ligt; hij verblijft hier gedurende meer dan 5 jaar, ...

Bovendien dient er rekening te worden gehouden met de partner van verzoeker en hun vijf kinderen

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, de moeilijke situatie waarin de partner van verzoeker zou terechtkomen, en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van de Belgische Staat niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

De Belgische Staat laat zich in deze dan ook leiden door een overdreven formalisme door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen enkel gewag van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt.

De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoeker niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering.

De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België gedurende vijf jaar met zijn echtgenote en kinderen. Hij stelt dat zij hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd. Hij betoogt dat een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich dan ook opdringt.

In zoverre verzoeker, waar hij erop wijst dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zich beroept op zijn banden met België stelt de Raad vast dat hij in gebreke blijft om op concrete wijze enige beschermenswaardig privéleven in deze zin in België aannemelijk te maken. Ondanks vele procedures die in België werden gevoerd, was zijn verblijf in het Rijk daarenboven ook steeds precair.

Wat het ingeroepen gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat geenszins blijkt dat verzoekers echtgenote en kinderen zijn toegelaten tot enig verblijf in het Rijk. Zo werd in hoofde van zijn echtgenote op 11 augustus 2014 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat het gehele gezin het Belgische grondgebied dient te verlaten. Er blijkt dan ook geenszins dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg zal hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting verder ook niet aannemelijk dat een gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk zou zijn of dat hiertoe onoverkomelijke hinderpalen voorliggen. Verzoeker wijst erop dat zijn kinderen hier school lopen, doch dit gestelde toont nog niet aan dat het verderzetten van het gezinsleven in het herkomstland niet mogelijk zou zijn. Zo ligt geen begin van bewijs voor dat de kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. De bestreden beslissing werd bovendien genomen op 1 september 2014, op een dag dat het nieuwe schooljaar slechts één dag was begonnen. Verzoeker ontkent ook niet dat hij reeds een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten waarvan de termijn verlengd werd tot 21 augustus 2014. Hij en zijn echtgenote waren aldus in de mogelijkheid hun vrijwillig vertrek voor te bereiden en te organiseren, en dit voor de start van het nieuwe schooljaar van de kinderen, doch weigerden tijdig gevolg te geven aan de jegens hen genomen beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde trouwens te weten dat hij en zijn kinderen niet op legale wijze in het land konden verblijven indien zijn asielverzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. In deze situatie blijkt in wezen ook niet dat enige toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdringt of dat enige verdere belangenafweging zich nog opdringt. Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar het zijn gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Er blijkt ook geenszins dat uit artikel 8 van het EVRM in de situatie dat een genomen maatregel niet tot doel of gevolg zal hebben dat gezinsleden van elkaar worden gescheiden enige motiveringsplicht volgt. Verzoeker duidt evenmin op welke grond alsnog een dergelijke formele motiveringsplicht zou bestaan.

Er blijkt ook niet dat verzoeker zich in dit verband dienstig kan beroepen op de zorgvuldigheidsplicht. Hij brengt zo geen concrete elementen aan die erop wijzen dat een privé- of gezinsleven niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst of enkel mogelijk zou zijn in België, en waarmee aldus ten onrechte geen rekening werd gehouden. Door er louter op te wijzen dat zijn kinderen hier school lopen, toont verzoeker op zich nog niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Dit enkele gegeven op zich kan zo nog niet aantonen dat een privé- of gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk is.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS